

Prológus

2022. április 2. szombat reggel

– Levike, hozd már ide a kulacsomat! Légyszi.

Legalább utólag hozzátette. Pedig nem törne le a lába, ha idejönne a hülye kulacsáért, de persze túlságosan elfoglalt a szelfik posztolásával. Még a végén a követői lemaradnának róla, hogy ma verseny lesz.

Tudta, merre találja, nem ez volt az első alkalom, hogy Krisztián fegyverhordozónak használta őt. Kinyitotta aanyagul ledobott, márkás sporttáskát, és némi turkálás után az energiaszelék, izotóniás italporok és aminosav ampullák között megtalálta, amit keresett.

Krisztián éppen befejezett egy videós bejelentkezést, amikor átadta neki a kulacsot. *Persze, nehogy véletlenül megköszönd.* Nézte, ahogy az előtte álló férfi nagy kortyokban iszik, és közben sokadszor tűnődött el azon, hogyan lehetett ez az ember valaha a példaképe.

Szó nélkül vette el a felé nyújtott üres kulacsot. Tudta, mi a dolga vele. Elindult a legközelebbi, öltözőként szolgáló konténer felé, hogy a csapnál tisztára mossa.

Rita távolról nézte Krisztiánt, aki épp valami szelfivideót forgatott. Egyébként sem szeretett volna közelebb menni, nehogy a viselkedése elárulja, de így még arrébb sétált, nem akart feltűnni a háttérben. A férjét különben sem látta a társaságban, ráér majd odamenni, ha előkerül.

Ha ő nem ragaszkodik hozzá, eleve esze ágában sem lenne megnézni a versenyt. Kik érdekel ez a baromság, főleg ilyen szar időben? Éppen nem esett, de úgy tűnt, bármikor újrakezdheti, a talaj pedig már így is jócskán felázott. Nem ezt a cipőt kellett volna felvennie, de hát ez harmonizál a ruhájával. Ami nem is látszik, mert kénytelen volt kabátot is venni a hideg miatt. Kigombolkozott. Ha már tönkremegy a cipője, legalább mindenki lássa a szettjét.

Azt azért el kellett ismernie, hogy a helyszín látványos volt. A Hármashatárhegyi repülőtér lankáin szalagkordonok és molinókkal díszített mobil kerítéssorok kacskaringóztak, az így kijelölt futópályát pedig hatalmas felfújható kapuk és rácsos fémkeretek tarkították. Utóbbiakra voltak felerősítve az akadályok, amelyeket a versenyzőknek futás közben le kellett küzdeniük.

Egy csapat fiatal férfi futott el mellette. *Ők legalább jól néznek ki.* Biztosan az elit futamra melegítenek, Krisz említette, hogy a profik versenyszáma lesz az első. A parkoló felől viszont egyre nagyobb számban gyülekeztek a későbbi futamok lelkes, és jóval kevésbé kidolgozott testű amatőr

indulói. Hihetetlen, mennyi hülye van, aki élvezi a sárban dagonyázást, meg az állványokon csimpaszkodást.

Hirtelen megcsapta az orrát a futóversenyek jellegzetes rajt előtti szaga, amelyben bemelegítőkrém keveredett a mobilvécék bűzével. Délutánra ezt kiegészíti majd az izzadt és koszos testek kipárolgása is, de addig szerencsére nem kell maradnia. A férje azt mondta, az első futam után hazamehet. Elfintorodott, és visszafordult. Előbb-utóbb úgyis muszáj lesz odamenni Krisztián csapatához.

Ottó sem normális, hogy ezeket támogatja. Persze, kinek mi jut. A nagykutyák NB 1-es focicsapatot vesznek maguknak, az ő férje meg egy kis OCR klubot.

Mielőtt visszaért volna az ismerős társaság látókörébe, egy pillanatra megállt, hogy a sminkjét ellenőrizze. Tökéletes. Gyakorlattan az arcára varázsolta az efféle alkalmakra tartogatott elbűvölő és szenvtelen mosolyt. De még vissza sem csúsztotta a táskájába az apró tükröt, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ez az arckifejezés most nem lesz helyénvaló. Egy kétségbeesett hang a közelben mentőért kiáltott.

Ez gyors volt. Hát persze, valószínűleg eleve itt voltak, nagyobb rendezvényeken kötelező. A két, rikító sárga csíkokkal szabdalt piros egyenruhás alak egyelőre sikertelenül igyekezett átverekedni magát a bámészkodók gyűrűjén. Ott nyüzsgött az egész csapat, több egyenruhás szervező, és egy maroknyi arra járó idegen is, akiket odavonzott a morbid látványosság. Többen elővették a telefonjukat is, hogy megörökítsék a földön görcsbe merevedett testet. *Szánalmas prolik.* Úgy döntött, ideje színre lépni.

– Engedjünk utat az uraknak, kérem! Azt legyen kedves eltenni, mutassunk több tiszteletet! Semmi baj, Katikám, biztos nem lesz semmi baj.

Lubickolt a higgadt és határozott politikus szerepében. Az ismerősökön kívül persze nem valószínű, hogy bárki tudná itt, ki Zollner Ottó. De ami késik, nem múlik, nem fog ő örökre abban a porfészekben bohóckodni.

Egy harmadik mentős érkezett, a kezében defibrillátorral. Mögötte, kissé távolabb végre meglátta a feleségét. Ezt nem kapkodta el, hol a francban volt eddig? De legalább szépen kiritttyentette magát. Ha más hasznát nem is veszi, reprezentálni mindig lehet vele.

Ebből a távolságból nem látta jól Rita arcát. Vajon mit érezhet most, hogy a drágalátos Krisztián az orra előtt haldoklik? Biztosan nem azt a kéjes izgatottságot, ami az ő bensőjében bizsergett. Szinte túl szép lenne, de talán tényleg ilyen könnyen megszabadul ettől a piócától.

Hirtelen szívmegállás. Mindenki ezt mondogatta Ádám körül. Pedig ha látták volna, nem hinnék ezt komolyan egy percig sem. A szívmegállás nem sugárban hányással kezdődik, és a delikvens nem fetreng görcsben hosszú percekig habzó szájjal. Mindegy, hagyja őket a hitükben, előbb-utóbb úgyis kiderül majd a halál valódi oka. Most inkább a versenyre koncentrál.

Az imént engedték be őket a rajtzónába. A futam másfél órát csúszott, melegíthetett be újra. De legalább végül nem törölték a versenyt. Miért is maradt volna el? Mert meghalt az a paprikajancsi? Senkinek nem fog hiányozni. Ja de, egy rakás nőnek biztosan. Felfoghatatlan, hogy mit ettek rajta annyira. Persze, jóképű volt, meg el tudta adni magát.

Hát hullának egyáltalán nem nézett ki jól. A mentősök egy bő órán keresztül küzdöttek az életéért, de mielőtt végül letakarták és elvitték, egy pillanatra látta a fájdalmas grimaszba merevedett vonásokat. Senki nem nevezte volna vonzónak. Kár, hogy nem merte lefotózni, bár az a fontoskodó vén barom úgysem hagyta volna.

Elkezdődött a visszaszámlálás. Kitisztította a fejét. *Három, kettő, egy.* Ruganyos léptekkel nekiiramodott, hagyta, hogy az izmai és a tüdeje átvegyék az irányítást. Érezte, ez az ő napja lesz.

1. Croque Monsieur

2022. április 4. hétfő délelőtt

Fekete Kamilla képtelen volt koncentrálni. Percek óta a monitort bámulta, de a heti alapanyagrendelés csak nem akart haladni, pedig nem volt rá sok ideje. Fél tizenegy múlt, a reggeli pörgés már elcsitult, de nagyjából egy óra múlva befut az ebédre érkező vendégek első hulláma, amikor minden bizonnyal újra be kell állnia a pultba segíteni. A kis budai bisztróban persze sosem volt igazán üresjárat, a vendégtér alapzaja most is beszűrődött a csukott ajtón át. A figyelmét mégsem ez vonta el.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy Krisztián meghalt.

Két napja értesült a haláláról, és azóta sem tudott felocsúdni. Nem érzett szomorúságot, őt magát is meglepte, mennyire nem. Igaz, már három év eltelt azóta, hogy kiszabadult Krisz büvköréből, és végleg szakítottak, de valamikor szerette őt. Most mégis leginkább döbbenetet érzett. Képtelenségnek tűnt, hogy a világban nincs többé valaki, aki ennyire szeretett élni.

Talán túlságosan is, gondolta keserűen.

Bár jó ideje közömbösen tekintett Krisztiánra, a kapcsolatuk nem volt jó emlék. Fájt visszagondolni az évekig tartó folyamatos játszmákra, manipulációkra, bizonytalanságra, arra, hogy egy idő után teljesen elvesztette önmagát. Utólag már átlátta Krisz módszereit, de amíg benne élt, csak a folyamatos megfelelési kényszer és önbizalomhiány tette ki a mindennapjait, legalábbis a kezdeti rózsaszín ködöt követően.

Nagyot sóhajtott, és átment az irodából nyíló apró öltöző- és mosdóhelyiségbe, hogy megmossa az arcát. Az íróasztalához visszatérve épp azon tűnődött, vajon még egy kávé segítene-e végre befejezni a rendelést, amikor a vendégek duruzsolása és a háttérzeneként szóló popsláger hirtelen felerősödött, a nyitott ajtó résében pedig megjelent egy göndör, vörösesszőke hajkorona és a hozzá tartozó szeplős arc.

– Milla, egy rendőr téged keres.

– Ne már, megint a tacsós néni miatt? – A bisztró egy társasház földszintjén üzemelt, és néhány lakónak szokása volt a káknán is csomót keresni. Leghangosabb képviselőjük özvegy Kovácsné volt a másodikról, akit egy nem megfelelően kihelyezett kuka is ki tudott billenteni a lelki egyensúlyából, és ilyen esetben előszeretettel fordult a rendőrséghez. A kiérkező járőrök sosem mulasztották el elfogadni a felajánlott kávé és szendvicset, majd – miután ígéretet kaptak, hogy a vendéglátóhely haladéktalanul orvosolja a problémát – felmentek, hogy a bejelentő hölgyet tájékoztassák a sikeres intézkedésről. A néni ezután túlsúlyos tacsója társaságában levonult a bisztróba, és kegyesen elfogyasztott egy ingyen békesütit, hogy nagyjából egy hónap elteltével az egész procedúrát megismételhessék.

– Nem tudom – felelt tétován Fodor Marcell, a hajkorona tulajdonosa –, név szerint téged kért, nem az üzletvezetőt. Nem mondta, mit akar.

– Oké, kérdezd meg, hogy kér-e egy kávé, aztán kísérd be légyszi. És Marci! – szólt a kilépő fiú után – Hozz egyet nekem is.

Az ajtó résében feltartott hüvelykujj jelezte, hogy Marci vette a kérést, majd a kinti zajok ismét eltompultak.

Milla odasétált a másik asztalhoz, amely a dolgozók étkezésére szolgált, hogy helyet csináljon rajta. Az apró helyiség egyszerre üzemelt irodaként, valamint a személyzet étkező- és pihenőszobájaként, és a heti takarítást követő néhány órát leszámítva folyamatos káosz uralkodott benne. Hétfő lévén ez aznap reggel volt esedékes, de az asztalon máris ott éktelenkedtek a kutya-futtaban bekapott tízórai romjai. Kapkodva eltüntette a kávéfoltos bögréket és morzsás tányérokat, de a sietség feleslegesnek bizonyult, mert Marci még nem tért vissza a rendőrrel. Ez furcsa, gondolta, ezek szerint a pultnál ácsorogva várja meg a kávéját.

Amíg várakozott, szeme az asztal felett függő faliújságra tévedt. A heti beosztás mellett főként fotókkal volt tele: régi csapatépítők, karácsonyi bulik, pillanatképek a felújításról, amelynek egyszerűbb feladataiba a bisztró legénysége is besegített. A legtöbb arc, aki a képeken szerepelt, már nem dolgozott itt.

Milla három évvel ezelőtt, még az egyetem mellett szegődött el pultosnak a Croque Monsieur-be, Marcival nagyjából egy időben. Egy jól működő és összeszokott csapatba kellett beilleszkedniük, és a közös betanulás összekovácsolta őket. Krisszel is akkoriban szakítottak, és Marci – meg az ő örök optimizmusa – volt az egyik, ami segített neki átvészelni azt az időszakot.

Aztán jött a járvány. Mindent bevetettek, hogy túléljék a kötelező bezárásokat és korlátozásokat: szabadtéri pultot nyitottak, amikor csak azt szabadott üzemeltetni, hűségprogramot vezettek be, amelynek keretében bizonyos számú látogatás után a vendégek ajándék süteményt kaptak, sőt, egy ideig házhozszállítással is próbálkoztak a környéken. De a bevételkiesés így is húsba vágó volt. Kénytelenek voltak csökkenteni a fizetéseket, a régi, nagyrészt már gyermekes munkatársak pedig továbbálltak, hogy a családi kasszákat szinten tartsák. A legtöbben azóta is futárként keresték a kenyerüket. De a helyükre érkezők sem bírták jobban a bizonytalanságot, sokan néhány hét vagy hónap múlva felmondtak. Végül egy ponton a tulajdonos úgy döntött, előre menekül, hitelt vett fel, majd év elején a bisztró teljes felújításon esett át. És mivel addigra a séfet leszámítva Milla és Marci voltak a legrégebbi bútordarabok, a lányt nevezte ki üzletvezetőnek. A fiú komolyabban nem jöhetett szóba: felszolgálónak tökéletes volt, a vendégek imádták, de a precizitás ismeretlen fogalom volt számára.

A járvány lecsengésével aztán a forgalom is fellendült, a vendégek visszatértek, Kamilla pedig belejött az új munkakörbe. De ha egészen őszinte akart lenni, nem volt boldog az új pozícióval. Eleinte büszke volt rá, és kétségtelenül ki is érdemelte, nem kis része volt abban, hogy a vendéglátóhely végül túlélte a pandémiát. De miután szembesült a napi irodai munka száraz valóságával, kezdeti lelkesedése hamar elmúlt, és az utóbbi időben egyre fásultabban járt be dolgozni.

Most pedig még ez is. Megint magyarázkodhat a rendőrségnek.

Kinyílt az ajtó, és Marci lépett be újra egy magas, bőrdzsekis férfi és két kávé társaságában. Milla elmosolyodott a fiú színpadias mozdulatain, ahogyan a csészéket az asztalra helyezte. Ezt sosem fogja megunni. Fodor Marcell egy pohár vizet is képes volt olyan eleganciával a kedves vendég elé helyezni, mintha a Szent Grált szolgálná fel. Apró szépséghiba, hogy a rendelésből rendszeresen lefelejtett néhány tételt, de a vendégek rendszerint megbocsátották neki a könnyen korrigálható tévedést. A két kávéval pedig ezúttal hiba nélkül megbírkózott.

Milla megállapította, hogy a rendőr feketén issza, akárcsak ő. A férfi talán öt-hat évvel lehetett idősebb nála. Rövidre nyírt, sötétszőke haja és mélyen ülő, világos szeme volt, a vonásait pedig mintha baltával faragta volna egy nem túl finom kezű favágó. Utóbbi benyomást a bőrdzseki alól előkerülő kék-barna kockás ing is erősítette. A fellépése viszont nyugalmat sugárzott. Milla összességében rokonszenvesnek találta őt.

Miután az ajtó halkán becsukódott a kilépő Marci mögött, a rendőr megszólalt:

– Fekete Kamilla? – A lány a kezét nyújtotta. – Beregi Péter hadnagy vagyok a Budapesti Rendőr-főkapitányságtól. – Elővett egy igazolványt.

Milla felvonta a szemöldökét. Korábban mindig a kerületi kapitányság egyenruhás járőrei jöttek Kovácsné képviselőjében. A néni következő akciója időszerű is lett volna, Beregi hadnagy viszont nem úgy nézett ki, mint aki a társasház kardinális problémáit érkezett orvosolni.

– Ismeri Várszegi Krisztiánt?

Milla szemöldöke még magasabbra szaladt.

– Igen. Illetve ismertem. – Kicsit megnyomta a szó végét.

– Ezek szerint tud a haláláról. – A férfi megkönnyebbültnek tűnt, amiért nem neki kell közölnie a hírt. – Szeretnék vele kapcsolatban feltenni néhány kérdést, ha hajlandó válaszolni.

– Persze, nem probléma. De miért nyomoz a rendőrség Krisz halála miatt? – kérdezte értetlenül.

– Egyelőre adatgyűjtést végzünk – pontosított a hadnagy. – Mennyit tud a körülményekről?

– Tulajdonképpen szinte semmit. Szombat este láttam Facebookon a hírt. A posztban csak annyi volt, hogy tragikus hirtelenséggel, a szokásos szöveg. Szívmegállásra gondoltam. Tudom, hogy aznap versenye volt, és sportolókról hallani időnként ilyesmit. És volt valami a szívével, egyszer kórházba is került miatta, talán tavaly.

– Mikor találkozott vele legutóbb?

– Aznap reggel. Beugrott két kávéért a verseny előtt. Hihetetlen, hogy nem sokkal később meghalt. Megkérdezhetem, hogy végül is mi történt vele? – tette hozzá óvatosan a kérdést.

A hadnagy pár pillanatig hallgatott, mintha mérlegelné, mennyit mondjon el.

– Az előzetes toxikológiai eredmény szerint koffeinmérgezés okozta a halálát.

– Koffein? Attól meg lehet halni?

– Extrém túladagolás esetén igen.

– Az mégis mennyi? Hány adag kávé? – Bizalmatlanul méregette az előtte álló csészét.

– Kávéból szinte lehetetlen akkora mennyiséget meginni, ha az ember egészséges.

Akkor jó, gondolta Milla. Ezek szerint a napi négy (na jó, öt) espresso rendben van.

– Rövid időn belül, nagy koncentrációban, például táplálékkiegészítőként fogyasztva viszont okozhat súlyos rosszullétet, akár halált is – folytatta a rendőr. – Nem egyértelmű, hogy jelen esetben

hogyan történt a túlادagolás, ezt szeretnénk tisztázni. Mi történt pontosan, amikor itt járt aznap reggel?

A lánynak hirtelen leesett, mire is kíváncsi Beregi hadnagy.

– Azt hiszik, hogy én tettem valamit a kávéjába? Semmi ilyesmi nem történt – mondta felháborodva. Tüntetőleg kiitta a csészéjét, mintha ezzel igazolhatná a Croque Monsieur-ben valaha felszolgált összes kávé feddhetetlenségét. – Egyáltalán miből gondolják, hogy én szolgáltam ki? Krisz egyedül jött be, és elvitelre kért mindent. Igaz, várta kint valaki, a második kávé gondolom a barátnőjének vette. Ő találta ki, hogy engem gyanúsítsanak? – Dühösen hátradőlt a székében, és összefonta a karját. – Lehet, hogy Betti be akar mártani, de semmit nem tettem a kávékba. Eddig azt sem tudtam, hogy koffeintől meg lehet halni. Egyébként nem lehetséges, hogy Krisztián vett be véletlenül túl sokat valamiből? Csinált már hasonlót.

A rendőr felsóhajtott, majd ő is megitta a kávé, mintegy a bizalom jeleként.

– Valóban Antal Bettina hívta fel önre a figyelmünket, de elmondása szerint nem ő volt itt Krisztiánnal aznap reggel. Egy posztból értesült róla, az elhunyt lefotózta a kávéspoharát, amin látszott a hely logója. És nem gyanúsítjuk semmivel, ahogy mondtam, az sem egyértelmű, idegenkezűségről van-e szó. Nem tudjuk, mi történt pontosan aznap, de szeretnénk tisztán látni, ebben kérném a segítségét. – A férfi nyugtató hangszínén érződött, hogy van már némi rutinja felbőszült tanúkkal.

– Rendben, elnézést, amiért felkaptam a vizet – mondta Milla megenyhülve. – Végül is hihető, hogy nem a barátnőjével volt. Krisz többé-kevésbé rendszeresen bejárt ide, de még soha nem jöttek együtt. Mindenesetre valami nő volt vele, ezt éreztette.

– Szeretném, ha az elejétől elmesélné az egész találkozást.

– Talán reggel nyolc körül jött be, még nem indult be az igazi nagyüzem. Szombaton később kelnek az emberek. Elvitelre kért egy ízesített tejeskávé és egy americanót. És igen, én szolgáltam ki. Folyamatos létszámhiánnyal küzdünk, és aznap még beteget is jelentett az egyik kolléga, így be kellett állnom pultozni és kasszázni. Kicsit várnia kellett, addig az új időszakos ajánlatot nézegette. Az e havi kávénk a kardamomos latte, megkérdezte, hogy szerintem az elég csajos kávé-e. Ebből gondolom, hogy valami nőnek vitte.

– Amíg csináltam a kávékat, mondott valamit az aznapi versenyéről, meg tette nekem a szépet – folytatta. – Őszintén szólva nem nagyon figyeltem rá, igyekeztem gyorsan végezni, hogy megszabaduljak tőle. Mindig idegesített, amikor itt volt, illetve közben érkeztek új vendégek is. Aztán fizetett és elment, ennyi. Pontosabban pár perc múlva még egyszer visszajött, egy sütit kért elvitelre. Talán pisztáciás croissant-t, de ebben nem vagyok biztos.

– Amikor visszajött, nála volt a két kávé?

– Erre nem emlékszem – felelte némi gondolkodás után. – De a biztonsági kamerák felvételei két hétig megmaradnak, meg tudom mutatni, ha érdekes lehet. És remélem az is látszik majd, hogy nem tettem semmi oda nem illőt az italokba – tette hozzá dacos hangsúllyal. – Egyébként ezért várta meg odakint a kávéját? Meg akarta nézni, hogyan készítjük?

A hadnagy eddig figyelmesen, és szinte rezzenéstelen arccal hallgatta a beszámolót, most viszont mintha meglepetés – és talán elismerés – csillant volna a tekintetében.

– Lehetséges – mondta egy félmosoly kíséretében. – És tanúsíthatom, a munkatársa semmi gyanúsat nem tett a kávémmal, ami egyébként nagyon finom volt, köszönöm. Most is meg tudjuk nézni a felvételeket?

– Hogyne. – Milla átült az íróasztalhoz, és pár percig kattintgatott a számítógépen. – Először a kávékat? – A rendőr bólintott. – Talán ezen a kamerán látszik a legjobban, bár a kasszára fókuszál. De nagyjából benne van a kávégép is. Pillanat, mindjárt odatekerem... Itt is van.

Kissé elfordította a monitort. Beregi közelebb hajolt, összehúzott szemmel vizsgálta a felvételt. A kép rossz minőségű volt, de felismerhető. Valóban a pénztárgépre fókuszált, de látható volt a kávégép, és a hosszú pult egy része is, amely a korai órán még roskadásig volt péksüteményekkel és szendvicsekkel. Az óra 7:51-et mutatott. Milla éppen egy elviteles poharat nyújtott át egy magas nőnek, amikor a melegítőt viselő Krisztián feltűnt a kép szélén. Levette a pult tetején álló étlapot, és mutogatni kezdte Millának, miközben ő még a kártyaterminált tartotta az előző vendég elé. A magas nő rosszalló pillantást vetett Krisztiánra, amiért nem tudta kivárni a sorát, majd kísétált a képből. Milla visszalépett a kávégéphez, és nekilátott az italok elkészítésének. Valóban gyorsan végzett, és a felvétel alapján egyértelmű volt, hogy hacsak nem gyakorlott bűvész, semmit sem tehetett a poharakba. Karton tartóba állította őket, és a pult fölött átnyújtotta a folyamatosan beszélő Krisztiánnak. Ő amint átvette, több szögből is lefotózta a kávéját, mit sem törődve a terminállal, amelyet Milla kitartóan nyújtott felé. Végül eltette a telefonját, fizetett, majd – mivel a pult másik oldalán álló lány addigra látványosan a soron következő vendégek felé fordult – kiment a képből a kijárat felé. Az óra 7:55-öt mutatott.

– Ennyi. – A felvételen látható jelenet teljesen hétköznapi volt, és Milla remélte, ezzel tisztázta is magát. – Mindjárt mutatom a másikat. Talán inkább a bejáratot, ott jobban látszik, ha valami volt a kezében.

Újabb kattintások után ismét Beregi felé fordította a képernyőt. Ezúttal az utcára nyíló üvegajtó, és az ahhoz legközelebbi néhány asztal volt látható.. Krisztián 8:01-kor lépett be ismét a bisztróba, a kávék nem voltak nála. Két perccel később távozott, a kezében egy becsomagolt süteménnyel.

– Az utcára néző kamerájuk nincs véletlenül? – kérdezte a rendőr.

– Nincs. Van pár kültéri asztalunk, de csak a ház belső udvarán. És ott sincs kamera, a lakóknak nem tetszett, így leszereltettük még régebben.

– Észrevett Krisztián viselkedésében bármi szokatlant?

– Nem – mondta határozottan Milla. – Ugyanolyan laza volt, mint mindig.

– Értem. – Tartott egy kis szünetet, mintha rendszerezné a fejében az eddig megszerzett információkat. – Megengedi, hogy feltegyek néhány személyesebb kérdést is?

– Gondolom, a kapcsolatunkra kíváncsi – húzta el a száját a lány. Semmi kedve nem volt erről beszélni.

– Nem teljesen. Nem akarok a magánéletében vájkálni, csak szeretnék képet kapni arról, hogy milyen ember volt Várszegi Krisztián.

Milla lassan kifújta a levegőt. Egy tollat kezdett babrálni az asztalon. Úgy vélte, az utóbbi években kiismerte őt, de hogyan tudná a legjobban érzékeltetni, milyen is volt Krisz? Sosem értett egyet azzal, hogy halottakról vagy jót, vagy semmit. És rosszat bőven tudna mondani, azok az emlékek élénkebben éltek benne. De most, miközben sokadszor gondolta végig a kapcsolatukat, a jó dolgok is eszébe jutottak. És szombat óta most először szomorúságot érzett. Krisz olyan volt, amilyen, de az élete igazságtalanul korán ért véget.

Halkabban, a kezében forgatott tollra meredve szólalt meg újra:

– Együtt voltunk még régebben, a barátnője nyilván ezt is említette. És nem tudom szépíteni, nem kedveltem Krisztiánt. De évekkel ezelőtt szakítottunk, és azóta, azt hiszem, tisztábban látom őt, mint a hozzá közel állók. Az apja például borzasztó elfogult vele. Egyébként nem egyszerű eset az öreg – nézett fel. – Az anyja pedig korán meghalt, még gyerekkorában. Ezt csak azért mondom, mert valószínűleg nem véletlen, hogy a fiuk ilyen lett.

– A lételeme volt, hogy imádják őt – folytatta –, és ennek leginkább a vele kapcsolatban álló nők itták meg a levét. De a nővérét például nagyon szerette, és másokkal is néha váratlanul kedves volt. Előfordult, hogy több mázsa tápot vett egy kutyaemenhelynek, vagy hasonló. Igaz, mindig gondoskodott róla, hogy az efféle akciókról mindenki értesüljön, de mégiscsak jót tett. A nőkkel viszont borzasztóan bánt.

– Hat évvel ezelőtt ismertem meg. Akkor igazoltam át egy új sportegyesületbe, távol- és hármassugró voltam, Krisz ugyanott volt középtávfutó. Hét év volt köztünk, én még egyetemre jártam, ő már dolgozott. Oké, az apja cégénél, de akkor nagyon menőnek láttam. Imponált, hogy egyáltalán észrevesz, és az elején nagyon oda tudta tenni magát, tényleg a csillagokat is lehozta. Nem sokkal azután, hogy összejöttünk, lesérültem. Elszakadt az achillesem, és soha többé nem lett ugyanolyan. Abba kellett hagynom a versenyzést, pedig egész jó voltam. – Igyekezett nem

kimutatni, hogy ez azóta is fájó pont az életében. – A műtét után rengeteget segített, tényleg nagyon odaadóan ápolt. Csak aztán... rám unt, vagy nem is tudom.

– Oké, nem voltam a legszórakoztatóbb társ, magam alatt voltam, hogy nem versenyezhetek. De nagyon szerettem őt, és ragaszkodtam hozzá. Ő viszont, amint nyeregben érezte magát, elkezdte a kis játszmáit. Az exeivel találkozgatott, és rendszeresen emlegette, hogy milyen nagyszerűek voltak ebben meg abban. Ha számon kértem, mindig volt valami sztori, hogy például csak segít a költözésben, vagy a macskát állatorvoshoz vinni. És addig csúrte-csavarta, hogy a végén mindig én éreztem rosszul magam, amiért nem bízom benne eléggé. Ha néha mégis jobban kiakadtam rá, akkor egy ideig megint nagyon figyelmes és odaadó lett. Aztán kezdett mindent előlről. Soha nem bukott le, hogy megcsalt volna, de biztos vagyok benne, hogy nem volt hűséges.

– Amennyire tudom, most ugyanezt csinálja. Gondolom emiatt is járkált be ide többé-kevésbé rendszeresen, de mindig egyedül. Nórival, Krisz nővérével szoktam néha beszélni, tőle tudom, hogy a barátnője féltékeny rám. Amire egyébként semmi oka, sőt, mondjuk úgy, Krisztián bámulatos gyorsasággal jött össze Bettivel, miután szakítottunk – jegyezte meg epésen. – Az viszont igaz, hogy Krisz minden alkalommal gátlástalanul próbált flörtölni velem, de a kolléganők is tudnának mesélni. Ha lehetett, próbáltam elkerülni, hogy én szolgáljam ki. Amióta üzletvezető vagyok, ez kicsit könnyebb volt, azóta egyébként ritkábban is jött.

– Szóval, nagyjából ilyen volt – sóhajtott Milla. – Talán illett volna korábban átlátnom rajta, de az akkori tapasztalatommal nem igazán volt esélyem nem bedőlni neki. Sosem voltunk egyenlő felek abban a kapcsolatban. Szerencsém volt, hogy még időben kiábrándultam belőle.

– Megkérdezhetem, hogy mi vezetett végül a szakításukhoz?

– Végül is nem titok, és ez is sokat elmond róla. Ahogy említettem, akkoriban még atléta volt. A közelébe került, hogy bekerüljön az olimpiai válogatottba, borzasztóan akarta. Rengeteget edzett, de valószínűleg úgy érezte, nem lesz elég, és lebukott doppinggal. Ráadásul teljesen idiótán csinálta. El is tiltották, ő pedig inkább teljesen felhagyott az atlétikával. Azután kezdte el az OCR-t, és akkor szokott rá arra is, hogy minden rezdülését megossza a világgal Instán meg TikTokon. Mondjuk az akadályversenyzés valóban látványosabb, mint egy négyszázas pályán körözgetni.

– Talán nevetségesnek tűnik, hogy pont egy doppingügy miatt ábrándultam ki belőle, miután annyi mindent elnéztem neki. De ez nálam egyszerűen nem fér bele – magyarázta. – Nem azt mondom, hogy én sosem futok át a piroson, de a csalás az más. Nem sportszerű. Soha többé nem tudtam úgy nézni rá, mint azelőtt.

– Nem tartom nevetségesnek. Megértem. – Egyszerű kijelentés volt, Milla mégis úgy érezte, Beregi hadnagy valóban megérti.

Pár másodpercig hallgattak, majd a rendőr folytatta:

– Nem túl hízelgő, amiket Várszegi úrról elmondott. Lehetségesnek tartja, hogy valaki annyira nem kedvelte őt, hogy ártani akart neki?

– Annyira, hogy megmérgezte? Nem. Ez teljes képtelenség. Ilyen a filmekben van.

– Beszélte egy korábbi esetről, amikor Krisztián kórházba került. Erről mit tud mondani?

– Nem túl sokat, akkor már rég nem voltunk együtt. De kábé száz posztot kitett a kórházból, nehéz lett volna lemaradni róla. Bevett valamit, vagy túl sok energiatalt ivott, nem emlékszem pontosan. És kiderült, hogy van valami szívritmuszavara, ezért jobban megviselte a dolog.

– Valószínűbbnek tartja, hogy most is hasonló történt, és ő maga adagolta túl véletlenül a koffeint?

– Hihetőbb, mint hogy valaki hidegvérrel megmérgezte. És gondolom, a koffein nem is ízetlen – nézett kérdően a rendőrrre. Beregi biccentett. – Nem valószínű, hogy nem vette volna észre, amikor megeszi vagy megissza. Bár...

– Igen? – noszogatta a hadnagy, miután Milla másodpercekig hallgatott.

– Igazság szerint, ha meg akartam volna mérgezni, a kávéjába tettem volna – felelte lassan. – Mindig hosszú kávé vagy americanót ivott, édesítőszerrel. És mindig megvárta, amíg teljesen kihűl, akkor viszont egy húzásra megitta. – A hangsúlyával meg sem próbálta leplezni, hogy mi a véleménye az efféle kávéfogyasztási szokásokról. – Ha abban lett volna a koffein, már meg is itta volna, mire észbe kap, hogy valami nincs rendben vele.

– Ez a szokása mennyire volt közismert?

– Szerintem mindenki tudta, aki egynél többször látta őt kávézni.

– Értem. Köszönöm, nagyon sokat segített. – Beregi hangsúlyából egyértelmű volt, hogy a beszélgetés véget ért. – Szükségem lenne az elérhetőségére, ha esetleg felmerülne további kérdés. Illetve valószínűleg kap majd egy idézést, hogy hivatalos vallomást tegyen. A videófelvételeket el tudja küldeni? Erre az e-mail címre legyen szíves – átnyújtott egy névjegyet.

Milla érthetetlennek találta, hogy manapság bárki papír alapon osztogatja az elérhetőségét, de amikor üzletvezető lett, a tulajdonos ragaszkodott hozzá, hogy névjegyet csináltasson neki. Legnagyobb meglepetésére azóta többször is szüksége volt rá. Most is elővett egyet. *Fekete Kamilla, üzletvezető, Croque Monsieur Bistro & Brunch*. Egész jól hangzott. Kár, hogy a munkája nagy része számlák utalgatásából és a dolgozók műszakbeosztásából állt, a hely neve pedig csak egy puccos melegszendvics, gondolta, miközben ráírta a privát számát is.

– Persze, még ma átküldöm – biztosította a hadnagyot, majd a férfi távozott.

– Na? – Marci láthatóan tűkön ült odakint, hogy Milla miről beszélget ilyen sokáig a titokzatos rendőrrel.

– Krisz miatt jött. Nem szívmegállásban halt meg, hanem koffeinmérgezésben.

– Abban meg lehet halni?

– Mint kiderült, igen. – Lefutották ugyanazt a kört, amelyet nem sokkal korábban Beregivel, csak ezúttal Milla volt a tájékozottabb fél. – És felmerült bennük, hogy én mérgeztem meg.

– És? Te mérgezted meg? – kérdezte Marci olyan természetességgel, mintha a pontos időre lenne kíváncsi.

– Hülye vagy?

– Azért nem volt a szíved csücske, valljuk be.

– Marcika, a szívem csücske te sem vagy, mégsem nyomom tele arzénal a pisztáciakrémet, amire rájárogatsz a raktárban.

A roposzt hallatán a fiú fülig pirult, főként, mivel a mondat első fele nem volt igaz. Sokszor froclizták egymást, de a legjobb barátok voltak, és mindketten tudták, bármikor számíthatnak a másikra.

– Odakint mi a helyzet? – kérdezte Milla nevetve, hogy oldja a másik zavarát.

– Hát, jó lenne, ha be tudnál állni, kezdődik a nagyüzem.

– Persze, mindjárt megyek.

A rendőrrel folytatott beszélgetés felkavarta, az egész ügy most még képtelenebbnek tűnt, mint egy órával korábban. Jól esett volna alaposan kivesézni Marcival a fejleményeket, de belátta, hogy erre most nincs idő. De legalább a kinti pörgésben nem lesz ideje ezen rágódni. Gyakorlott mozdulatokkal kötötte magára a bisztró logójával hímezett kötenyt, és a pincérfiút követve belevetette magát a vendégtér zsongásába.

2. Koffein

2022. április 4. hétfő este

Napközben végül egész jól sikerült a munkájára fókuszálni, délután Milla még a heti rendeléseket is befejezte. Csak az esti záraskor jutott idő arra, hogy Marcival kitárgyalja az ügyet, legalábbis azt, amit tudott róla. Vagyis szinte semmit, amint azt kénytelen volt belátni. Beregi érthető módon alig néhány morzsát osztott meg vele, kérdést viszont annál többet hagyott maga után.

– De ugye nem kezdesz el nyomozgatni? – Mindenki más már hazament. Marci épp végzett a felmosással, Milla pedig a másnapi váltópénzt számolta a kasszában. – Tudom, hogy érdekel az ilyesmi, de légszi tartsd magad távol ettől az ügytől. Búzik nekem az egész.

– Te azt gondolod, hogy megölte valaki?

– Nem tudom, Milla. Értem, hogy szerinted elég hülye volt ahhoz, hogy véletlenül túlادagolja magát. De ha így történt, akkor semmi közöd a dologhoz, évek óta nem vagytok már együtt. Ha pedig csak kapóra jött valakinek ez a fedősztori, akkor pláne ne szimatolj.

Marci végül addig nem engedte hazaindulni, amíg meg nem ígértette vele, hogy nem foglalkozik az üggyel, hacsak a rendőrség nem keresi újra. Akkor feltett szándéka volt be is tartani, a sok nyitott kérdés most mégsem hagyta nyugodni.

Azt gondolta, egy agyzsibbasztó film a késői vacsora mellé majd segít elterelni a figyelmét. De már háromnegyed órája csak a Netflix főoldalát pörgette, a színes ikonok kavalkádja összefolyt a szeme előtt, a sajtos szendvicse is rég elfogyott, a gondolatai pedig újra és újra Krisz halálánál kötöttek ki.

Lehetséges, hogy gyilkosság történt? Nem tartotta valószínűnek, a délelőtti beszélgetés mégis bogarat ültetett a fülébe. Ha megölték, vajon a kávéban volt a nagy dózisú koffein? Kivel volt aznap reggel, ha nem a barátnőjével? És ha Betti hazudik? Bárki is volt az, megmérgezhette a kávé, amíg Krisz visszament a sütiért. Egyáltalán mennyivel azután halt meg, hogy a bisztróban járt? A gyász hírből úgy vette ki, már a verseny helyszínén történt. Lehetséges, hogy ott mérgezte meg valaki?

Kiment a konyhába egy pohár vízért. Lassan kortyolgatva bámulta a kopottas faliszekrény mintázatát, és közben Zolira gondolt. Mit tenne most a nagybátyja, ha ő került volna kapcsolatba az üggyel? Erre legalább biztosan tudta a választ. Nyomozna. De persze neki ez volt a munkája.

Bár közel egy év eltelt azóta, most újra rátört a tehetetlen düh, amelyet Zoli halála miatt érzett. Tudta, hogy nincs jó passzban, de hogy nyugtatóra bepiáljon, aztán rágyújtson a kanapén? Mire a szomszédok észrevették a füstöt, késő volt. Milla azóta is büntudatot érzett, amiért a halála előtti napokban nem beszéltek. Talán, ha időt szakít rá, hogy felhívja, nem így alakul. Vagy ha sikerül rávenni, hogy legalább a lakásban ne dohányozzon. Amíg az unokahúga egyszer nála lakott pár hétig, kibírta.

A lelkiismerete különösen azóta mardosta, hogy kiderült, Zoli végrendeletet írt, amelyben mindenét Kamillára hagyta. Igaz, rajta kívül senki nem tartotta vele a kapcsolatot a családból, mégis meglepte, hogy ennyire fontos volt a nagybátyjának. Így került a krisztinavárosi bérház második emeleti lakása a lány tulajdonába, amelybe a hagyatéki eljárást követően be is költözött.

Nagyobb felújításra nem volt pénze, de egy festés elkerülhetetlen volt, és a nappali padlóját is ki kellett cserélni. A régi bútorok nagy részétől és Zoli ruháitól is megvált, azokról tudta, nem jelentettek számára semmit. A kedvenc íróasztalát, a könyveit és egy nagy halom régi iratot viszont megtartott. Úgy érezte, ha ezektől is megszabadulna, a nagybátyja emlékét tüntetné el a lakásból, amelyet egyáltalán nem érzett a sajátjának. De mivel szüksége sem volt rájuk, minden régi ingóságot bezsúfolt a kisebbik szobába, és az ajtót hónapok óta ki sem nyitotta. Az a helyiség Zolié maradt, Milla pedig csak a nappalit, a fürdőt és a konyhát használta.

Töltött még egy pohár vizet a csapból, és visszament a laptopjához. Már eldöntötte, mit tesz. Bocs, Marci, gondolta, miközben megnyitotta a keresőt. De egy kis guglizással nem árt senkinek, a Netflixnél pedig biztosan érdekesebb lesz.

Koffeinmérgezés. A legfelső találat egy alig egy hónappal korábbi cikk volt. Egy brit személyi edző meghalt, mert rosszul adagolta a táplálékkiegészítőként szedett koffeint. A hír akkor elkerülte Milla figyelmét, pedig magyar portálok is megírták. Lehetséges, hogy ez adta valakinek az ötletet? Ez, és Krisz köztudott szívritmuszavara.

Koffein táplálékkiegészítő. Erre a kifejezésre tablettákat és ampullákat talált, de egy gyors kereséssel megállapította, hogy ezeket aligha lehetne halálos mértékben túladagolni, mert a legtöbb alig egy-két kávénak megfelelő hatóanyagot tartalmazott.

Koffein por. A cikk szerint a brit férfi is azt szedett. Ez már ígéretesebbnek tűnt. Rengeteg webáruház forgalmazott tömény koffeint, képtelenül nagy kiszerelésben is. A jelek szerint a szert nem csak sportolók használták teljesítményfokozásra, hanem horgászok is csalihoz keverve, de ajánlották házi készítésű kozmetikumokhoz is, hajnövesztő sampon és narancsbőr elleni krém összetevőjeként. Egy webshopban két kilós kiszerelést is talált. Az durván húszezer csésze kávé, biztosan elég jó néhány embert eltenni láb alól. És egy online rendelés gyakorlatilag lenyomozhatatlan, ha nincs konkrét gyanúsított. Egy e-mail címet létrehozni nincs két perc. Csomagpontra kéri a rendelést, ott készpénzzel fizet, személyit a kutya nem kér, csak egy nevet vagy rendelésszámot kell bementeni. És még ha lenne is a csomagponton kamera, a rendőrségnek biztosan nincs kapacitása ilyen sok webáruház összes koffeinrendelésének átvételét lenyomozni ki tudja, mennyi időre visszamenőleg. Ügyes, gondolta Milla, és tulajdonképpen nem is igényel nagy kreativitást. De vajon tényleg ez történt?

És pontosan mekkora dózis kellene, hogy megöljön egy embert? Belefér annyi egy pohárba? A halálos mennyiségre vonatkozóan ellentmondó adatokat talált. Gréti talán tudja, jutott eszébe, és már tárcsázott is.

– Millababa, tudod te, hány óra van? – vette fel a nővére.

– Basszus, ne haragudj! – A laptop kijelzője 23:42-t mutatott. – Aludtál? Nem vettem észre, hogy így elment az idő.

– Nyugi, fent vagyok, Dudunak jön a foga. Hogyhogy eszedbe jutottam? Hetek óta felém sem szagolsz.

– Bocs, sok minden összejött – mondta bűnbánóan. Az igazság az volt, hogy unokaöccse születése óta nem találta a közös hangot a nővérével úgy, mint azelőtt. Gréti mindennapjait egy bő éve a babázás és az ezzel járó kimerültség töltötte ki, nem sok energiája maradt mással foglalkozni. Milla pedig a Duduval kapcsolatos témákhoz nem tudott kapcsolódni, így egyre ritkábban kereste a nővérét, és még kevesebbszer látogatta meg őket. – Hogy vagytok? – Jobbnak látta nem Krisz halálával kezdeni.

– Megvagyunk, kösz. Mikor látunk? Húsvétkor ugye jössz anyáékhoz?

– Muszáj lesz. Pár hete csak emiatt felhívott.

– Mondjuk ebben igaza volt. Ne, légy szíves, ne kezd el – Milla már vette a levegőt, hogy vitába szálljon, de a testvére megelőzte –, nem bújhatsz ki minden alól. És te hogy vagy, sikerült teljesen berendezkedni? – próbálta oldani a hangulatot Gréti.

Milla körbenézett a szobában. A berendezést jelenleg egy kanapé, egy szekrény, egy asztal és két szék, illetve néhány jobb napokat látott szobanövény alkotta. A kanapét ágygá lehetett alakítani, de rendszerint lusta volt kinyitni, pedig azon aludt. A szekrényhez tartozó ajtók még a falhoz támasztva várták, hogy felszerelje őket. A ruhái egy részét ennek ellenére már belepakolta, a többi viszont még dobozokban és táskákban pihent egy nagy halom lapra szerelt bútor – egy polcrendszer, egy dohányzóasztal és két további szék – tetején, immár hónapok óta.

– Ja, nagyjából – bökte ki nem túl meggyőzően. Érezte a rosszalló fejcsóválást a vonal másik végén, de Gréti szerencsére nem feszegette tovább a témát.

– Na jó, miért hívtál? Gondolom nem cseverészni akartál az éjszaka közepén.

Milla örült, hogy a tárgyra térhet. Röviden beszámolt Krisz haláláról és az eddig elvégzett gyors nyomozásról.

– Szóval érdekelné, hogy pontosan mennyi koffein kell ahhoz, hogy megölj valakit? – tette fel a kérdést az elképedt Grétinek. – A Wikipédia 5-10 grammot ír halálos adagnak, de találtam olyan esetet, ahol az áldozat csak nagyjából 1 grammot vett be, mégis belehalt.

– Altatáshoz nem koffeint adok a betegeknek, szóval ez nem épp a szakterületem – felelte epésen a nővére, aki aneszteziológusként dolgozott –, és sok a változó, például az illető testsúlya. De ha koncentrált dózisban veszi be valaki, és még a szívével sincs minden rendben, valóban sokkal kevesebb is elég lehet.

– És mennyi idő alatt jelentkezik a hatása?